

112. TULE ÄÄRES

Tule ääres istun mina, õhus lendvad säde-med,
 öösel keegi meid ei sega, kõik on vaikne, vagu-
 ne öösel -ne.

Tule ääres istun mina, õhus lendvad sädemed,
 ;;öösel keegi meid ei sega, kõik on vaikne, vagune.;;

Hommikul meid koidupuna vara üles äratab,
 ;;rändama meid kutsub tema mööda kaugeid stepimaid.;;

Armas peig, nüüd lahkun mina laia ilma rändama!
 ;;Mälestuseks kingin sulle suudluse nii palava!;;

Mäleta, oh armas peiu, neid, kes sind armastas,
 ;;kui su süles teine neiu lauluga sind lõbustab!;;

Armas neid – ka lahkun mina, tundmatu mu reisitee!
 ;;Mälestuseks sulle täna räti sõlmin rinnaele!;;

Tahaks teada, kes küll homme kiidab sinu lauluhäält,
 ;;ja kes päästaks selle sõlme lahti sinu rinna päält?;;